

med Folkekirken. Jeg synes dog, at man ikke ret let kan komme stort længere ud i det, jeg vilde kalde politisk Vilkaarlighed overfor Kirken. Det er til denne Lovgivning, man indbyder bl. a. Venstre, der har sluttet op om og gennemført det J. C. Christensenske Kirkelovkompleks af 1922. Det er klart som Dagen, at en saadan Lovgivning fuldkommen vil sprænge de J. C. Christensenske Kirkelove. Grundstenen i det J. C. Christensenske Kirkelovkompleks er jo, at Kirkelovgivningen bygges op paa Folkekirkens Grund; derfor vil man overalt finde, at Adgangen for den politiske Magtfaktor til at gribe ind paa de indre kirkelige Omraader er spærret. Men en Udvidelse af en Lovgivning som den, der foreligger i dette Lovforslag, til at gælde ogsaa andre end Frimenighedspræst Rørdam, en Udvidelse, hvortil det radikale Venstre jo øjensynligt vil give sit Samtykke, vil jeg betragte som et Torpedoskud under Vandlinien mod de J. C. Christensenske Kirkelove af 1922. I Virkeligheden er dette Lovforslags Fremsættelse meget mere at se som en decideret Udfordring til Venstre. Det betegner en kirkepolitisk Nyorientering, et Forsøg fra den højtærede Kirkeministers Side paa atter et knytte Traadene mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Overfor denne kirkepolitiske Nyorientering forekommer det mig, at Oppositionens Svar kun kan blive et eneste: blank Afvisning af Forslaget.

Carlsen-Skiødt: Under Finanslovforslagets første Behandling, hvor der allerede forelaa Udtalelser om, at det nu foreliggende og til Behandling værende Lovforslag vilde fremkomme, gjorde jeg nogle faa foreløbige Bemærkninger om Forslaget. Jeg vil nu gerne sige lidt mere om det, nu, da der er Lejlighed til at se dets Indhold og ikke mindst til ogsaa at se de Bemærkninger, hvormed den højtærede Kirkeminister har ledsaget Lovforslaget.

Det forekommer mig, at naar man gennemlæser Lovforslaget og dets Bemærkninger og sammenholder det med de nugældende Kirkelove af 1922, maa man, naar man da ikke vil aabne en helt anden Praksis for den danske Folkekirke, sige, at det forelagte Lovforslag er ganske overflødig. Der er jo i Loven af 1922 om Brugen af Kirker udformet visse Regler, hvorefter Frimenighedspræster kan faa Lov til at benytte Folkekirkens Kirker. Der er den Gang gennem de Forhandlinger, der blev ført, truffet ganske be-

stemte Regler, hvorefter saadant kan ske for disse Frimenighedspræsters Vedkommende. Der kræves, at det skal være lutherske Frimenigheder, og at deres Lære og Ritus skal være anerkendt af Biskoppen, og jeg kan ikke se nogen som helst Grund til, at der, fordi der er en Mand, der hedder Pastor Rørdam, hvis Lære og Ritus ikke kan komme ind under de Regler, skal gøres en Undtagelse for hans Vedkommende, eller at Rigsdagen overhovedet skal befatte sig med et Lovforslag som det, der her er forelagt angaaende en enkelt Person.

Sagen er jo ganske simpelt den, at Pastor Rørdam og hans Menighed, hvis de opfylder de Betingelser, der kræves, har Ret til og Adgang til Brug af Folkekirkens Kirker i Lighed med alle andre Frimenigheder, og naar de ikke opfylder de Betingelser, maa de som alle andre Frimenighedssamfund, som er saa afvigende fra Folkekirken, at de ikke kan komme ind under Lovgivningens Regler, søge sig andet Husly. Jeg synes, at det er ganske lige til og ganske lige at forstaa.

Ved de Kirkelove, som i 1922 blev vedtaget efter daværende Kirkeminister J. C. Christensens Forslag, gjorde man Forsøg paa at flytte Afgørelserne, naar det gjaldt Kirkens indre Anliggender, dog i nogen Grad fra Kirkeministeriet over til de kirkelige Myndigheder, til Biskop og Menighedsraad. Man maa hilse med Glæde, at daværende Kirkeminister J. C. Christensen havde dette Syn, og der er ingen Tvivl om, at det er det, der er det rette. Det er de kirkelige Myndigheder og Menighedsraadene, der i høj Grad maa have Ansvaret ogsaa for Brugen af Kirkerne. Derfor blev det den Gang bestemt, at det var Biskopperne, der havde denne Afgørelse i deres Haand, ganske vist med den Ventil, at deres Afgørelse kunde indankes for Ministeren. Jeg er ikke helt sikker paa — jeg har ikke gennemtænkt det saa nøje —, om det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen eller det ærede Medlem Hr. Povlsen har Ret i, hvor langt denne Ret til Appel strækker sig. Det er i og for sig ogsaa ligegyldigt. Meningen med Loven af 1922 er, at den væsentlige Afgørelse ligger i Biskoppens Haand. Og det kommer jo ogsaa ganske klart frem i de Bemærkninger, der knytter sig til det foreliggende Lovforslag, at Kirkeministeren er ganske af samme Mening og er ganske klar over, at Fyns Biskop her har gjort det, han ikke blot havde Ret, men ogsaa Pligt til ifølge de gældende Love paa det